

Arrest

nr. 336 144 van 18 november 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger voor haar minderjarige kind X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 november 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 oktober 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 14 oktober 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 10 april 2024 in eigen naam en in naam van haar minderjarig kind een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 2 oktober 2024 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de verblijfsaanvraag onontvankelijk. Tegen deze beslissing stelde verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep heeft verworpen bij arrest nr. 336 143 van 18 november 2025.

Eveneens op 2 oktober 2024 nam de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoekster ter kennis gebracht op 28 oktober 2024. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

Naam, voornaam: I. (...), M. (...)
geboortedatum: (...)1994
geboorteplaats: Slatine
nationaliteit: Albanië

+ minderjarig kind:

- K. (...), S. (...), geboren te Librazhd op (...)2014, nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Betrokkene diende op 06.11.2023 een vierde verzoek om internationale bescherming (VIB) in. Het verblijf van betrokkene werd om die reden toegestaan en dit tot zolang het onderzoek naar de in het VIB aangehaalde motieven liep. Betrokkene wist dat dit om een precaire verblijfssituatie ging. Op 30.11.2023 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. Betrokkene diende tegen deze beslissing geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Aangezien het VIB dus op 30.11.2023 werd afgesloten, is het verblijf van betrokkene niet langer gewettigd en bijgevolg is de termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen inmiddels ruimschoots overschreden.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : vermits betrokkene de wettelijke vertegenwoordiger is van haar minderjarige dochter, is het in het belang van het kind dat het de administratieve situatie van haar moeder volgt.

Het gezins- en familieleven : betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van haar in België zouden verblijven. In de aanvraag art. 9bis haalt betrokkene aan dat zij een relatie zou hebben met een in België legaal verblijvende persoon. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor dat zij daadwerkelijk een duurzame relatie heeft opgebouwd in België. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betreft, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : noch uit het administratief dossier, noch uit de aanvraag art. 9bis blijkt dat betrokkene medische problemen zou hebben die het haar beletten om te reizen. Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van

het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politierechtspraak en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 7, eerste lid en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van haar eerste middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“Doordat verweerster besliste dat verzoekers het grondgebied dient te verlaten zonder rekening te houden met het gezins- en familieleven van verzoekers

Terwijl eerste verzoekster al bijna een jaar een vaste relatie heeft en samenwoont met haar partner

Zodat ten onrechte een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend

Toelichting

Aan verzoekers werd eind oktober een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Verweerster baseert zich voor het bevel op het feit dat de aanvraag tot internationale bescherming van verzoekers werd afgewezen. Verweerster voegt daaraan toe dat het kind van eerste verzoekster haar moeder volgt en dat verzoeksters in goede gezondheid verkeert, wat correct is. Verweerster voegt er als tweede overweging echter ook het volgende aan toe:

En dat is foutief. Verweerster verwijst weliswaar naar de informatie die haar verschaft werd in de aanvraag tot regularisatie ex art. 9bis Vreemdelingenwet, maar interpreteert deze foutief.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet stelt nochtans:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De actuele situatie van verzoekster is de volgende:

- *begin 2024 leerde ze dhr. M. (...) A. (...) A. (...) D. (...) kennen met wie ze kort erna een relatie heeft opgestart;*
- *in april 2024 is verzoekster samen met haar dochter ingetrokken bij haar partner (cf. stuk 2);*
- *van april 2024 tot vandaag, intussen 8 maanden vormen verzoekster en haar dochter een kerngezin met dhr. M. (...) A. (...) A. (...) D. (...) en zijn vier kinderen;*
- *partijen hebben de wens om een aanvraag wettelijke samenwoning in te dienen en zijn bezig met verzamelen van de daartoe benodigde documenten.*

Verzoekster zal uiteraard geen aanvraag tot wettelijke samenwoning indienen, met alle rompslomp, administratie en kosten van dien, als zij niet werkelijk de wil heeft om bij haar partner te blijven wonen.

Verwerende partij heeft haar onderzoeks- en motiveringsplicht niet nageleefd. De ernst van de relatie tussen partijen werd niet onderzocht. Verweerster heeft enkel verwezen naar een aanvraag machtiging tot lang verblijf ex art. 9bis Vreemdelingenwet van 10.04.2024, zonder de situatie op vandaag, ruim een half jaar later na te gaan. Verzoekster werd niet gehoord, noch werd haar de kans gegeven om documenten te bezorgen die een antwoord konden bieden op de vraag van verweerster.

Alleen al uit een recent uittreksel uit het vreemdelingen- en wachtregister blijkt een samenwoning met haar partner sedert 05.04.2024 en dit tot op vandaag (stuk 2).

De beoordeling van verweerster is inhoudelijk foutief en houdt een schending van art. 74/13 Vreemdelingenwet in.

Er werd dus geen rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekende partij. Het is niet wenselijk om een koppel met een vaste relatie en voorbereiding aanvraag wettelijke samenwoning uit elkaar te halen.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

2.2 In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van haar tweede middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“Doordat verweerster een beslissing nam zonder rekening te houden met de bepalingen vervat in art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950

Terwijl art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

Zodat de aangevochten beslissingen de bepalingen van de wet van 15 december 1980 schendt en dus moet worden hervormd

Toelichting:

Uit de uiteenzetting hierboven blijkt reeds dat verzoekster al van begin 2024 een relatie heeft met dhr. M. (...) A. (...) A. (...) D. (...), met wie zij al samenwoont sedert begin april 2024.

Niet alleen is er sprake van een kerngezin, bovendien wensen verzoekster en dhr. M. (...) A. (...) A. (...) D. (...) hun leven samen verder uit te bouwen, reden waarom zij een aanvraag tot wettelijke samenwoning zullen indienen.

Een uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten vormt een zware schending van art. 8 EVRM. Zij zou namelijk gedurende langere periode gescheiden worden van haar partner. De opmerking van verweerster dat een verwijdering slechts tijdelijk zou zijn, wordt op geen enkele manier aannemelijk gemaakt. Het is van algemene bekendheid dat een aanvraag tot lang verblijf vanuit het land voor oorsprong uit hoofde van een verzoek tot wettelijke samenwoning bijzonder moeilijk is en een proces vormt van gemakkelijk zes maanden.

Verzoekster loopt dan ook een reëel risico om spoedig uitgezet te worden samen met haar dochter, waardoor haar stabiele familieband bruusk zou verbroken worden, met amper een garantie op herstel, laat staan op korte termijn.”

2.3 De middelen worden, gelet op hun onderlinge verknochtheid, samen behandeld.

Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een *“uiteenzetting van feiten en middelen”* bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoekster voert dan wel de schending aan van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, ze zet echter niet uiteen op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. In zoverre zijn de middelen dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat verzoekster niet langer gewettigd is in België te verblijven en de termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen intussen ruimschoots is overschreden. Verzoekster betwist dit motief niet. Verder motiveert verweerder ook aangaande de elementen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en zet hij uiteen waarom deze niet in de weg staan aan het nemen van de bestreden beslissing.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Er wordt aan verzoekster en haar minderjarig kind een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven omdat ze langer in het Rijk verblijven dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen. Verweerder motiveert dat verzoeksters vierde verzoek om internationale bescherming onontvankelijk werd verklaard door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekster op 10 april 2024 een aanvraag tot verblijfsmachtiging heeft ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, hetgeen door verweerder onontvankelijk werd verklaard op 2 oktober 2024.

Verzoekster meent dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met haar gezinsleven, waardoor artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt geschonden. Deze bepaling luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 8 van het EVRM, waarvan verzoekster tevens de schending aanvoert, bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster beroept zich op een beschermenswaardig gezinsleven met haar in België verblijvende partner. Ze stelt dat ze sinds begin 2024 een koppel vormen en sinds april 2024 samenwonen. Verzoekster en haar partner willen ook een aanvraag tot wettelijke samenwoning indienen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) oordeelt dat het begrip ‘gezin’ niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (cf. EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). De banden tussen de partners dienen echter wel voldoende hecht en effectief beleefd te zijn. Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (cf. EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

In de bestreden beslissing wordt rekening gehouden met verzoeksters verklaringen dat ze een relatie heeft met een legaal in België verblijvende persoon. Verweerder motiveert in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet immers als volgt:

“Het hoger belang van het kind : vermits betrokkene de wettelijke vertegenwoordiger is van haar minderjarige dochter, is het in het belang van het kind dat het de administratieve situatie van haar moeder volgt.

Het gezins- en familieleven : betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van haar in België zouden verblijven. In de aanvraag art. 9bis haalt betrokkene aan dat zij een relatie zou hebben met een in België legaal verblijvende persoon. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor dat zij daadwerkelijk een duurzame relatie heeft opgebouwd in België. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betreft, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : noch uit het administratief dossier, noch uit de aanvraag art. 9bis blijkt dat betrokkene medische problemen zou hebben die het haar beletten om te reizen.”

De Raad kan verweerder bijtreden waar hij motiveert dat er geen enkel bewijs voorligt waaruit de duurzaamheid van de relatie blijkt. Het weze herhaald dat de partnerrelatie onderdeel uitmaakt van het beschermenswaardig gezinsleven van een persoon indien die partnerrelatie voldoende standvastig en duurzaam is. De partners dienen dan ook voldoende hecht en effectief beleefde gezinsbanden met elkaar te onderhouden. *In casu* ligt er weliswaar een bewijs voor waaruit blijkt dat verzoekster en haar vermeende partner sinds april 2024 samenwonen, doch verzoekster toont niet aan dat ze met haar vermeende partner, met wie ze op het moment van het nemen van de bestreden beslissing slechts ongeveer tien maanden een koppel vormt, voldoende hechte en effectief beleefde gezinsbanden onderhoudt. De loutere samenwoning volstaat daartoe niet. Verzoekster betwist verder het motief van de bestreden beslissing niet dat er geen concrete bewijzen van een duurzame relatie werden voorgelegd. Nu verzoekster niet betwist dat ze, behoudens een attest van gezinssamenstelling, geen enkel concreet bewijs heeft voorgelegd waaruit blijkt dat ze daadwerkelijk een duurzame relatie onderhoudt met haar vermeende partner, kan het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM dan ook niet worden aanvaard.

Verder hekelt verzoekster nog dat de ernst van de relatie door verweerder niet werd onderzocht. Verzoekster bekritiseert dat verweerder zich enkel heeft gebaseerd op de informatie vervat in haar verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 10 april 2024, zonder de situatie op het moment van het nemen van de bestreden beslissing na te gaan. Ze werd niet gehoord en kreeg niet de kans om bijkomende documenten te bezorgen.

Er kan niet worden ingezien welk belang verzoekster bij deze kritiek heeft. Immers toont ze niet aan dat ze, indien ze zou zijn uitgenodigd bijkomende documenten ter staving van haar duurzame relatie te bezorgen, ook daadwerkelijk dergelijke bewijzen had kunnen voorleggen. Verzoekster beperkt zich in het kader van de huidige procedure tot het bijbrengen van een attest van gezinssamenstelling waaruit louter de samenwoning tussen betrokkenen blijkt, zonder dat zij enig concreet bewijs produceert waaruit blijkt dat ze daadwerkelijk een duurzame relatie onderhoudt met haar vermeende partner. Ze verduidelijkt niet welke bijkomende informatie of concrete bewijsstukken ze had willen voorleggen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van het materiële motiveringsbeginsel wordt niet aangetoond. De middelen zijn dan ook, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend vijftientig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN